

“Sarayda Son Yudum”

Osmanlı sarayının göz alıcı bahar günlerinden biriydi. Haliç kıyısına nazır çinili köşkte, sabah güneşi ince perdelerden süzülerek içeri doluyor, duvardaki çini tabaklar ışıkla dans ediyordu. Bu tabaklardan biri diğerlerinden ayrılıyordu. Üzerinde zarif hatlarla işlenmiş bir kahve cezvesi ve fincan, çevresinde ise buharla kıvrılan narin desenler vardı. Bu, sadece bir süs değil; bir hatıranın, bir sohbetin, belki de bir vedanın tabak içindeki sessiz ifadesiydi.

Bu tabak, sarayın kahvecibaşısı *Hüseyin Ağa* tarafından özel olarak yaptırılmıştı. Yıllarca padişaha kahve sunan Hüseyin Ağa, artık yaşlanmış, yerini gençlere bırakmak üzereydi. Lakin son bir kahve sunumu yapmak istiyordu. Bu kahveyi, yıllardır hizmet ettiği hünkara, son kez gönülden hazırlayacaktı.

Sabah erkenden kalktı. Mis gibi kavrulmuş Yemen kahvesini havanda dövdü, közde yavaş yavaş pişirdi. Kahve cezvesi, üzerinde gümüş motifli eski bir ocakta ağır ağır fokurduyordu. Kahveyi fincana dökerken, o özel çini tabağı seçti: dumanı kıvrılarak yükselen desenli olanı. Çünkü bu kahve sadece bir içecek değil, onun hayatının özeti, sessizce anlattığı bir hikâyeydi.

Kahveyi hünkarın huzuruna sunduğunda, padişah tabağa baktı ve tebessüm etti:

— “Bugün kahve de, tabak da bir başka anlamlı. Nedir bu sır, Hüseyin Ağa?”

— “Hünkârım,” dedi titrek ama huzurlu bir sesle. “Bu tabak, yılların buharı gibidir. Her yudumda hizmetin, sadakatin ve huzurun hatırası saklıdır.”

Padişah kahveyi içti, sonra tabağı eline aldı. Uzun uzun baktıktan sonra:

— “Bu tabak sarayın en nadide köşesine konulsun. Her baktığımda, içtiğim o kahvenin hatırını değil, seni hatırlayayım.”

O günden sonra çini tabak, sarayın mavi çinili salonunda sergilendi. Her gören, içindeki desenin ardında bir kahve sunumundan çok daha fazlası olduğunu hissedirdi.

Ve Hüseyin Ağa’nın son kahvesi, Osmanlı’nın zarafetle yoğrulmuş sessiz bir vedası olarak tarihe karıştı.